

подолання визначених чинників фінансової дестабілізації.

При діагностиці фінансового стану сільськогосподарських підприємств доцільно використовувати формулу Таффлера, R-число, модель Андрушака, а також формулу Лиса, моделі Спрінгера та Грачова, підкріплюючи їх результати окремими елементами розширеного фінансового аналізу. При розробці механізму фінансового оздоровлення слід розробляти заходи, спрямовані не лише на загальне фінансове оздоровлення суб'єктів господарювання, а й конкретизувати їх залежно від негативних ознак фінансового стану, притаманних підприємству.

Список використаних джерел

1. Копилук О.І. Фінансова санація та банкрутство підприємств / О.І. Копилук, А.М. Штангрет // Навч. посібник. - К.: Центр навчальної літератури, 2005. - 168 с.
2. Терещенко О.О. Фінансова санація та банкрутство підприємств / О.О. Терещенко // Навч. посібник. -- К. КНЕУ, 2000. - 412 с.
3. Вечірко І.М. Особливості проведення процедури санації в Україні / І.М. Вечірко // Актуальні проблеми економіки.- 2003.-№11(29).-с.177-182.

Колісник Аліна Вікторівна,

студентка спеціальності 8.03060101 “Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)” економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам’янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Славіна Н.А.

СИСТЕМНЕ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ

У сучасних умовах успіх підприємств багато в чому залежить від виваженої політики їх керівництва. Ринкова економіка ставить підприємства в досить жорсткі умови конкурентної боротьби, в якій переможуть ті, у кого продукція за якісними характеристиками переважатиме продукцію конкурентів. У цих умовах управління якістю стає одним із визначальних аспектів загального управління підприємством. Для задоволення споживчого попиту, налагодження планомірного випуску продукції в обумовлені строки, зниження її собівартості, визначення прийнятної для покупців ціни, яка б відшкодовувала витрати виробників, сприяючи одержанню максимальних прибутків, необхідно досягти належного рівня якості продукції, підтримувати та постійно працювати над його підвищенням.

Для того, щоб задовольнити вимоги споживачів, які постійно підвищуються, система управління якістю на підприємстві повинна створюватися і функціонувати на основі наукових принципів. Основою є функціонування системи управління якістю як органічної складової частини всієї системи управління підприємством. Окрім вказаного при розгляді системного підходу до управління якістю можна керуватися низкою загальносистемних принципів, до яких належать наступні, які зображені на рисунку 1.

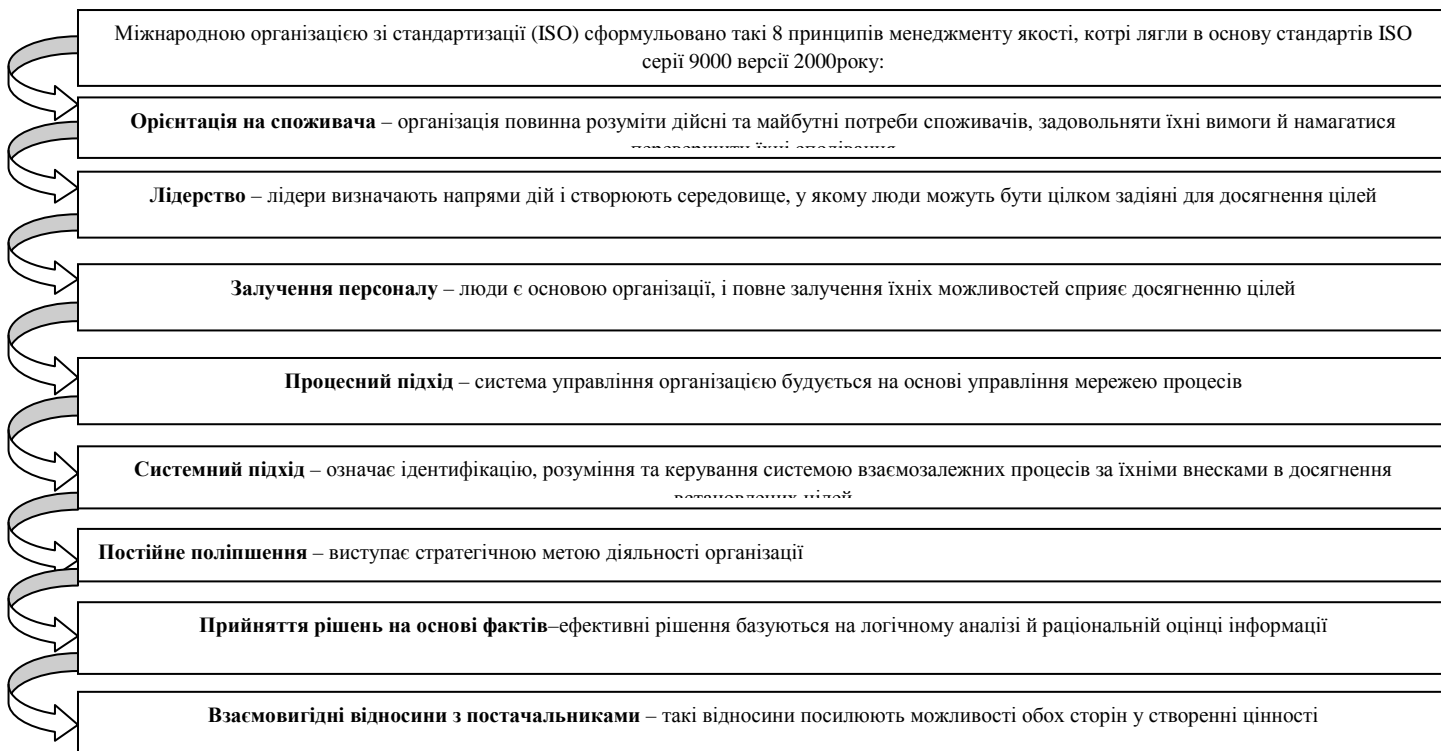

Рис 1. Сучасні принципи менеджменту якості

Джерело: [3, с.148]

Відображення перелічених принципів у політиці підприємства у сфері якості стосовно окремої системи управління нею повинно мати чітко сформульований характер залежно від специфіки його діяльності загалом і в системі управління якістю зокрема.

Система управління якістю має охоплювати такі етапи життєвого циклу продукції: маркетинг, пошук і вивчення ринку, проектування та розроблення, планування та розроблення процесів, закупівля, виробництво, перевірка, пакування та складування, збут і продаж, монтаж і здавання в експлуатацію, технічна допомога й обслуговування, експлуатація, утилізація або вторинна переробка. Важливою умовою виготовлення високоякісної продукції є врахування її якості на кожному з етапів життєвого циклу за наявності сучасної техніки та технології, висококваліфікованих кадрів, методів контролю і вимірювань, а також основної мети здійснення цієї діяльності – максимальне задоволення потреб споживачів та одержання прибутку.

Таким чином, вивчення смаків, уподобань і потреб споживачів і, відповідно, – конкурентоспроможності продукції дає змогу розробити маркетингову стратегію. Стратегія технічного розвитку базується на наявних активах і техніко-технологічному потенціалі підприємства. Надзвичайно важливою є стратегія налагодження співпраці підприємства з постачальниками, адже високоякісні матеріали та різні їх складові повинні відзначатись високою надійністю. Також необхідно запроваджувати стратегію раціонального управління персоналом, адже ефективність системи управління залежить насамперед від виконавців, їхньої здатності підвищувати рівень своїх знань, перекваліфіковуватися, що значною мірою впливає на формування якості продукції. За допомогою розробки стратегії управлінського та фінансового обліку здійснюється аналіз витрат, пов'язаних із плануванням, забезпеченням і поліпшенням якості продукції. Основна увага та значні зусилля керівництва мають бути спрямовані на впровадження стратегії якості підприємства. Сукупність розглянутих стратегій підприємства здійснюють визначальний вплив на його загальну стратегію. Тому при розробці та впровадженні системи управління якістю необхідно враховувати передусім найважливіші стратегічні напрями діяльності підприємства.

Список використаних джерел

1. Петренко В.А. Управління якістю на підприємстві: Навч. посібник. / В.А. Петренко, О.М. Левченко, Є.С. Шубін – Кіровоград: КДТУ, 2002. – 262 с.
2. Пономарьов С.В. Управління якістю продукції. Інструменти і методи менеджменту якості/С.В. Пономарьов та ін. – М.: РІА «Стандарти та якість», 2005. – 248с.
3. Процюк Н.І. Системне управління якістю продукції як фактор ефективної діяльності підприємств / Н.І. Процюк // Аграрна наука і освіта. – 2005. – Т.6. – №5 – С. 148 – 150.
4. Шаповал М.І. Менеджмент якості: підручник/Шаповал М.І. – К.: Тов. «Знання», 2003. – 476с.

Колеснік Юрій Анатолійович,

студент спеціальності 8.03060101 “Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)” економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам’янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Покотильська Н.В.

СУТНІСТЬ, ОСОБЛИВОСТІ ТА РОЛЬ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Умови функціонування підприємств та організацій нині різко змінюються на макро- та мікроекономічному рівні. В умовах ринкової економіки неприйнятними стають жорстке адміністрування, традиційно „соціалістичні” методи планування на перспективу на основі досягнутого рівня та екстраполяційних моделей, орієнтація не на ринкові потреби, а лише на можливості виробництва тощо. Це означає, що кожному підприємству тепер потрібно самостійно розв’язувати проблеми, які раніше або не виникали, або розв’язувалися іншим способом, на іншому рівні. Стратегічне управління базується на вивченні відносин, які можна охарактеризувати за допомогою системи „середовище-організація”. Більшість серед існуючих сьогодні концепцій управління розглядає організацію як відкриту систему, котра постійно взаємодіє з окремими елементами зовнішнього середовища і дає змогу організаціям підтримувати більш-менш стійке становище, виживати в умовах, що постійно змінюються. Адаптація підприємств до зовнішнього середовища є однією з пріоритетних економічних проблем, що стоять перед сільським господарством. На даному етапі поняття адаптації пов’язується з пріоритетних економічних проблем, що стоять перед середовища увійти в режим нормального функціонування на основі найбільш ефективної організаційно-економічної форми господарювання.

Стратегічне управління – управлінська діяльність, що передбачає постановку стратегічних цілей і завдань організації та підтримання тривалих взаємовідносин між нею і оточенням, що забезпечує досягнення поставлених цілей [3, с. 12]. Стратегічний менеджмент — не лише розробка програми розвитку, а й прийняття і виконання стратегічних рішень. Це також комплекс процесів, явищ і характеристик, що відображають пріоритетність цілей і розвитку, посилення елементів невизначеності й непередбачуваності в зовнішніх відносинах. Вироблення і реалізація стратегії, яка б більше відповідала умовам, що швидко змінюються, стали особливо важливою складовою діяльності керівництва більшості компаній. Стратегічний менеджмент — це процес встановлення довготермінового спрямування організації, визначення специфічних цілей, розробки стратегії для їх досягнення з урахуванням зовнішніх і внутрішніх обставин, а також засобів виконання обраного плану дій [1, с. 311].

Ключове поняття стратегічного менеджменту – „стратегія” (у перекладі з грецької – „мистецтво розгортання війська в битві” чи „мистецтво генерала”). Традиційно мистецтво стратегії ґрунтується на уявленні про нього як одного із процесів управління організацією. Стратегія має такі ознаки: вона проходить у своєму розвитку два етапи (розробки та впровадження); складається з рішень, для прийняття яких потрібно проаналізувати ресурси та сформулювати загальні цілі й можливі варіанти їх досягнення, але не беручи до уваги обмеження, що виникають на етапі реалізації; стосується переважно